

pak prajach: „Kaž dołho sy žiwa, chcu mjelčeć. Mam pak za swoju winowatosć, twoju smjereć twojim znatym wozjewić.““

„To sće prawje činił“, naspomni Popelowa.

„Dyrbju pak hišće prajić, zo je žónska z podaćom do Božeje wole wumrěła. Je mi tež přikazała wam prajić, zo wšitkich wo wodaće prosy. Bě jara ponižna a pokutnje zmyslena. Je so dała doma wobstarać a knjez farań je so z njej modlił, doniž njeje sćicha wudychala.“

„Bóh daj je wěčny wotpočink a wěčne swětlo njech jej swěći“, zdychny zrudnje Michał.

Tutón staraše so tež wo pokhowanje, kiž so sta we wosadze, hdžež bě Hanka běh swojeho žiwjenja skónčila. Chcyše z tym zadžěwać wšelakim njelubosćiwym řečam, kiž bychu zawěsće nastale w ródnej wjesy a we wokolinje, hdy by ju doma pohrjebać dał. Jenož hajnikej zdžěli Hancynu smjereć a tón poda so z Michałom na přewodzenje. Při pohrjebje njewobdžěli so skoro niktó druhi, dokelž ju we wsy znali njeběchu. Bě bjeze wšeje pychi, hołka a tołka. Michał plakaše hórcy a tež staremu hajnikej sylzowaštej wóčcy.

IX.

Minychu so někotre lěta. Popelic mać měješe wulku lubosć k małej Hancy a staraše so za nju tak derje kaž bě ji to móžno. Sama při tym womłodnjowaše. Dokelž pak ji tola khorosć haćeše swoje wukubłanske wotpohlady pola Hanki přewjesć, tak při wza Michał staršu ćetu do domu, zo by maćeri pomhała. Pola Hanki jewjachu so dobre duchowne dary. Zapórtki zleho podusy mać, kopřiwu a pyř wutorha jeje mudra ruka z korjenjemi. Čisty bohobojazny, serbski narodny powětr wobwěhowaše Hancynu něžnu dušu a zbudži w njej kwětki dobrych počinkow kruteje wěry do Boha, sylneje nadžije na njeho a wozbožaceje lubosće k njemu a sobu-